

YILLAR ÖNCEM

aklım bir erik dalında
tuza bandığım düş gücüm
savrulup nisan sokağında
kayıp bir fotoğraftan
düşer ayak ucuna
yıllar öncemin

bahçesi mor bulut toplayan
çocukluğun evi
dedemin son zamanları
gölgesi
hüzün döken konuşmasına
kırık bir sestem örülmüş sanki
gidişi
çitleri yalayıp geçen bir kuş kanatlarıyla

zamanın köpürttüğü sularda
dümensiz gemi
insanın içe dönüşleri
kayıp yalnızlığında
fena yokluyor beni
erik mevsimi
yıllar öncemin

Abdurrahman Günay